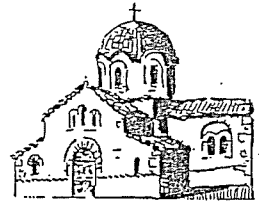




ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίσσοσ Δ' Ἔτος ΚΘ Φλωρίνα - ἀριθμ. φύλλου 1722	Υπαπαντῆ τοῦ Κυρίου Σάββατο 2 Φεβρουαρίου 2013	Συντάκτης (τ) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

«Νῦν ἀπολύεις...»

(Λουκ. 2,29)

Εορπή, ἀγαπητοί μου, σήμερα, ἑορτὴ καὶ αὔριο. Οἱ δύο ἑορτὲς συνδέονται· ἀναφέρονται στὸ ἴδιο γεγονός, ὅπως τὸ ἱστορεῖ ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς (2,22-40). **Ποιὸ εἶνε τὸ γεγονός;**

Πέρασαν σαράντα μέρες ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα. Οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν συνήθεια, ἡ μάνα τὴν τεσσαρακοστὴ ἡμέρα ἀπὸ τῆ γέννησι τοῦ πρώτου ἀρσενικοῦ παιδιοῦ νὰ τὸ πηγαίνει στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος, νὰ προσφέρεται θυσιά ἐνὰ ζευγάρι τρυγόνια ἢ δυὸ μικρὰ περιστέρια, καὶ ὁ ἱερεὺς νὰ εὐλογῇ τὸ βρέφος – καὶ σ' ἐμᾶς ἡ μάνα τότε σαραντίζει. Αὐτὴ τῆ διάταξι τοῦ νόμου ἐφήρμοσε καὶ ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος· ἔφερε στὸ ναὸ τὸ Θεῖο Βρέφος μαζί με τὸν Ἰωσήφ. Βλέποντάς ἐκεῖ τὴν Παναγία, ἀνάμεσα σὲ ἄλλες μητέρες, ποιὸς φανταζόταν ὅτι τὸ βρέφος ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκάλῃ της εἶνε ὁ Ποιητὴς τῶν ὄλων! Ἀλλὰ τώρα τὸ μυστήριον ἀποκαλύπτεται. Τὸ φανερῶνει ὁ Θεὸς σὲ δύο ἀνθρώπους, ἕναν ἄντρα καὶ μία γυναίκα, ποὺ ἑορτάζουν αὔριο.

• Ὁ ἄντρας εἶνε ὁ Συμεὼν, ἕνας ἅγιος γέροντας ποὺ κατοικοῦσε στὰ Ἱεροσόλυμα, τηροῦσε μὲ ἀκρίβεια τὸ νόμο τοῦ Κυρίου καὶ εἶχε χάρι ἁγίου Πνεύματος. Τὰ χρόνια περνοῦσαν. Αὐτὸς παρακαλοῦσε, νὰ προλάβῃ νὰ δῇ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Καὶ ὁ Θεὸς ἀκούσε τὴν προσευχή του· τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο τὸν πληροφοροῦσε, ὅτι δὲν θὰ δῇ θάνατο προτοῦ ἀξιωθῆ νὰ δῇ τὸ Μεσσία. Εἶχε φτάσει σὲ μεγάλη πλεονήλικία, καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Παναγία ἔφερε τὸ νεογέννητο Χριστὸ στὸ ναὸ, βρέθηκε ἐκεῖ, τὸν πῆρε στὴν ἀγκάλῃ του, καὶ μὲ φῶτισι ἁγίου Πνεύματος εἶπε τότε λόγια προφητικά.

✓ Εἶπε ἕναν ὕμνο εὐχαριστήριον, ποὺ τὸν ἀκούμε τὸ βράδυ στὴν ἐκκλησία – μ' αὐτὸν τελειώνει κάθε φορὰ ὁ ἑσπερινός· «Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δεσπότα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπόν πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ

δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ». Μὲ ἀπλᾶ λόγια· Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ ποὺ τήρησες τὸ λόγο σου καὶ μ' ἀξίωσες νὰ δῶ μὲ τὰ μάτια μου ἐκεῖνον ποὺ εἶνε ἡ σωτηρία γιὰ ὅλους τοὺς λαούς· ἐκεῖνον ποὺ –μέσ' στὸ σκοτάδι τοῦ κόσμου– εἶνε τὸ φῶς ποὺ θ' ἀποκαλυφθῆ στὰ ἔθνη καὶ θὰ εἶνε πρὸς δόξαν τοῦ λαοῦ σου Ἰσραὴλ.

Ἡ Παναγία καὶ ὁ Ἰωσήφ θαύμαζαν ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά. Ὁ Συμεὼν τοὺς εὐλόγησε καὶ ἔκανε στὴν Παναγία μίαν διπλὴ ἀποκάλυψι. Γιὰ τὸ τεσσαρακοσήμερο Βρέφος εἶπε· «Οὗτος κεῖται εἰς πῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον». Καὶ γιὰ τὴν ἴδια εἶπε· «Σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία...» (Λουκ. 2,29-32,34-35). Καὶ τὰ λόγια του αὐτὰ πραγματοποιήθηκαν.

✓ «Οὗτος», εἶπε, «κεῖται εἰς πῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν». Ἐξ αἰτίας του ἄλλοι θὰ ἀπιστοῦν καὶ θὰ χάνωνται, ἄλλοι θὰ πιστεύουν καὶ θὰ σώζονται. Ἐμπρὸς σὲ τοῦτο τὸ Βρέφος ὁ κόσμος θὰ διαιρεθῆ σὲ δύο μεγάλα στρατόπεδα, θὰ γίνεταί πόλεμος μεταξὺ πίστεως καὶ ἀπιστίας, ἄλλοι θὰ τὸν πιστεύουν καὶ ἄλλοι θὰ τὸν πολεμοῦν· ὑπαίτιος ὅμως δὲ θὰ εἶνε ὁ Χριστὸς ἀλλὰ ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων. Καὶ πράγματι, τόσο μέσα στὸν Ἰσραὴλ ὅσο καὶ στὰ ἔθνη οἱ ἀνθρώποι διχάστηκαν γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἐγιναν διωγμοὶ καὶ μαρτύρια ἑκατομμυρίων πιστῶν ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἐποχὴ μέχρι καὶ σήμερα ἐκεῖ ποὺ ἐπικρατεῖ ὕλισμος καὶ ἀθεΐα. Κοντὰ στοὺς πρώτους μάρτυρες ἔχουμε τοὺς νεομάρτυρες τῆς τουρκοκρατίας, καὶ τώρα γράφεται ἄλλο νεώτερο μαρτυρολόγιο γιὰ τίς χώρες τοῦ πρώην σιδηροῦ παραπετάσματος. Ἡ προφητεία αὐτὴ ἐκπληρώθηκε καὶ ἐκπληρώνεται καὶ θὰ ἐκπληρωθῆ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων, μὲ τὸν ἀντίχριστο καὶ τὸ Ἀρμαγεδῶνα. Νικητὴς θὰ εἶνε πάντα ὁ Χριστὸς, ὅπως μέχρι τώρα. Μερικοί, βλέποντάς τὸ διωγμὸ στὴ Ἰρσσία, εἶπαν· Πάει ἡ θρησκεία!... Ὁ Στάλιν εἶπε· Σὲ

πέντε χρόνια δὲν θ' ἀκούγεται τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ· ἀλλὰ στὶς μέρες μας εἶδαμε νὰ γκρεμίζουσαν τὰ ἀγάλματά του καὶ νὰ τὸν δικάζουν γιὰ τὰ ἐγκλήματα ποὺ ἔκανε. Καὶ στὴ Φλώρινα, ὅταν σπήναμε τὸ μεγάλο σταυρὸ στὸ ὕψωμα 1020, κάποιοι σχεδίαζαν νὰ τὸν γκρεμίσουν· τέτοιο μῖσος ἐναντίον τοῦ ἐπισκόπου ποὺ δίδασκε τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ!... Τὰ λόγια - ἡ προφητεία τοῦ ἁγίου Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου βγαίνουν ἀληθινά· **μὴ σκανδαλιζώμαστε** λοιπὸν ὅταν βλέπουμε τὴν ἀπιστία ν' ἀποθρασύνεται· στὸ τέλος νικητὴς θὰ εἶνε ὁ Χριστός.

✓ Ἀλλὰ καὶ ἡ προφητεία ποὺ εἶπε στὴν Παναγία βγήκε ἀληθινή. «*Σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία...*», εἶπε. «*Ῥομφαία*» θὰ πῆ σπαθί, ἀμφίστομος μάχαιρα, κοφτερὸ σπαθί ποὺ κόβει κι ἀπὸ τὶς δύο μεριές. Θὰ περάσῃ δηλαδὴ τὴν καρδιά σου μέγας πόνος, ἡ μητρική σου καρδιά θὰ πονέσῃ πολὺ. Καὶ πράγματι τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἡ Παναγία πόνεσε ὅσο καμμιὰ ἄλλη μάνα, ὅταν εἶδε τὸν Υἱό της, τὸν ἀναμάρτητο Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, πάνω στὸ σταυρὸ καὶ τὶς πληγὲς νὰ στάζουν αἷμα.

● Μετὰ τὸν ἅγιο Συμεὼν μαρτυρία γιὰ τὸ Χριστὸ ἔδωσε καὶ ἡ **Ἄννα**, μιὰ ἁγία χήρα, γερόντισσα 84 ἐτῶν. Παντρεύτηκε στὰ νιάτα της, ἀλλὰ μὲ τὸν ἄντρα της ἔζησε μόνο ἐπτὰ χρόνια. Ὄταν ἐκεῖνος πέθανε, αὐτὴ δὲ σκέφτηκε ἄλλο γάμο, ὅπως κάνουν τώρα μερικές...

Στὸ ζήτημα αὐτὸ χάθηκε δυστυχῶς ἡ παράδοσις. Δὲν ἀπαγορεύεται βέβαια ὁ δεύτερος ἢ σπανιότερα καὶ ὁ τρίτος γάμος· ἀλλὰ νὰ τὸ ξέρουμε, κανονικὰ ὁ γάμος εἶνε ἕνας! Εἶδατε ποὺ λέει καὶ ὅτι προσέφεραν ἕνα ζευγάρι τρυγόνια; Τὸ τρυγόνι, ὅπως λέει ὁ Μέγας Βασίλειος, τὸ χαρακτηρίζει ἡ **συζυγικὴ ἀφοσίωσις**· ἂν συμβῆ νὰ θανατωθῇ τὸ ταίρι του, αὐτὸ δὲ ζευγαρώνει πλέον μὲ ἄλλο, ἀλλάζει μάλιστα καὶ ἡ φωνή του, στὸ ἐξῆς γίνεται κλαυθμηρή. Τὰ ζῶα διδάσκουν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ὑπόσχεται μὲν αἰώνια ἀγάπη, ἀλλ' ἔπειτα ἀπατᾷ τὸ ταίρι του, ἀπὸ λύσσα γιὰ σαρκικὴ ἀπόλαυσι. Τέτοιος εἶνε ὁ μάταιος αὐτὸς κόσμος. Καὶ ὅμως σ' αὐτὸν στηριζόμαστε καὶ ἐλπίζουμε καὶ οἰκοδομοῦμε τὸν πύργο τῆς «εὐτυχίας» μας.

Ἡ ἁγία Ἄννα λοιπὸν ἔζησε ἐπτὰ χρόνια μὲ τὸν σύζυγό της καὶ μετὰ πλέον ἔμεινε κοντὰ στὸ ναό, τρόπον τινὰ ὡς νεωκόρος. Καθόταν ἐκεῖ, νήστευε, προσευχόταν καὶ **λάτρευε τὸ Θεὸ νύχτα - μέρα**. Βρέθηκε ἐκεῖ καὶ αὐτὴ τὴν ὥρα ἐκεῖνη καὶ δόξαζε τὸν Κύριο καὶ ἔδινε σὲ ὅλους τὴ μαρτυρία της γιὰ τὸν Χριστό.

Σήμερα ἂς ἀντλήσουμε **τρία διδάγματα**.

● Γέρος ὁ Συμεὼν, γιὰ ἡ Ἄννα, μπορούσαν νὰ βροῦν πρόφασιν καὶ νὰ ποῦν· Γεράσαμε πιά, δὲ μπορούμε νὰ πηγαίνουμε στὸ ναό... Καὶ ὅμως πήγαιναν. Καὶ σήμερα ὑπάρχουν τέτοιοι πιστοί. Θυμᾶμαι στὴ Φλώρινα μιὰ ἁγία γερόντισσα νὰ ἔρχεται στὴν ἐκκλησία μὲ τὰ δεκανίκια. Χειμῶνας ἦταν, χιόνιζε, καὶ τὴ βλέπω μέσα στὸ ναό. Τὴ θαύμαζα. Πέθανε τώρα-αἰωνία ἡ μνήμη της! Καὶ ἐνῶ τέτοιοι ἄνθρωποι δικαιολογοῦνται ν' ἀπουσιάζουν, κάποιοι ἄλλοι δὲν ἐκκλησιάζονται· ἔχουν πόδια γιὰ τὸ διάβολο, πόδια γιὰ τὸ Θεὸ δὲν ἔχουν! **Σεβασμὸ στὸ τίμιο γῆρας** διδάσκει ἡ σημερινὴ ἡμέρα, μὴν τὸ περιφρονοῦμε. Δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ποὺ ἕνα γερόντακι στὴν Ἀθήνα, ἐκεῖ ποὺ βιάδιζε μὲ τὸ μπάστονάκι, ἕνας χούλιγκαν τὸν ἔχρισε μ' ἕνα γιαούρτι. Τί ἀπεδείχθη στὴν ἀστυνομία· ὁ γέρος αὐτὸς στὴ νεότητά του ἦταν λοχίας στὸ Ἀλβανικὸ μέτωπο καὶ εἶχε ἀριστεῖο ἀνδρείας! Δὲ φταῖνε ὅμως τὰ παιδιά, φταῖνε τὸ σύστημα, ἡ ὄλη συγκρότησι τῆς κοινωνίας. Μιλοῦν περιφρονητικὰ· Ἔ, γέρασε πιά αὐτός, δὲ ξέρει τί λέει... Ἔτσι φρονοῦν γιὰ τὸ γέροντα, ἔστω κι ἂν ἦταν δάσκαλος ἢ καθηγητὴς τους, ἔστω κι ἂν ἦταν πνευματικὸς τους, ἔστω κι ἂν εἶνε ὁ ἐπίσκοπός τους!... Ὄταν τοὺς λὲς αὐτὰ ποὺ θέλουν, εἶσαι καλός· ἅμα τοὺς πᾶς κόντρα, θηρία γίνονται!

● Πολλοὶ ζηλεύουν τὸν ἅγιο Συμεὼν, θὰ ἠθελαν νὰ πάρουν κι αὐτοὶ στὴν ἀγκαλιά τους τὸ Χριστό, νὰ τὸν ἀγγίξουν. Ὁ Κύριος ὅμως στὴν Ἐκκλησία μᾶς χαρίζει κάτι ἀνώτερο. Ὅχι στὴν ἀγκαλιά σου, ἀλλὰ μέσα στὴν καρδιά σου μπορεῖς νὰ τὸν πάρῃς! Πῶς; Μὲ τὴ **θεία κοινωνία**. Ὅπως χάρηκε ὁ Συμεὼν, ἔτσι χαίρονται καὶ οἱ ψυχὲς ποὺ ἀξιῶνται νὰ κοινωνήσουν.

● Καὶ τί θὰ πῆ «*Νῦν ἀπολύεις*»; Εἶδα προχθὲς ἕνα στρατιώτη κ' ἔλαμπε ἀπὸ χαρά. Τί συμβαίνει; λέω. -Ἀπολύομαι, πῆρα τὸ ἀπολυτήριο! Ὅπως λοιπὸν ὁ στρατιώτης τὴν ὥρα τῆς ἀπολύσεως ἢ ὁ φυλακισμένος τὴν ἡμέρα τῆς ἀποφυλακίσεως, ἔτσι ἐνιωθε ὁ ἅγιος Συμεὼν. Διότι καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ ἐδῶ ἕνα εἶδος φυλακῆς εἶνε. Κάποτε ἦταν παράδεισος, ἀλλὰ λόγῳ τῆς ἀμαρτίας κατήντησε φυλακή· συνεπῶς **ὁ θάνατος εἶνε λύτρωσις**. Φεύγει πλέον ὁ ἄνθρωπος καὶ πάει σ' ἕναν ἄλλο κόσμον, ὠραιότατο, ἀθάνατο, θεῖο. Γι' αὐτὸ νὰ παρακαλοῦμε τὸ Θεό, ὅταν ἔρθῃ ἡ δικὴ μας ἐκεῖνη ὥρα, νὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς «*Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δεσπότα...*», ποὺ εἶνε σὰν τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42) ποὺ εἶπε ὁ ληστής.

Βλέπετε, ἀγαπητοί μου, τί διδάγματα ἔχουν τὰ γεγονότα ποὺ ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας;

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**